

DUES NOTÍCIES DE TAVERTET DEL SEGLE XIV: SOBRE UNA DIDA I SOBRE UNA CAMPANA

En qualsevol estudi relacionat amb la història moltes dades es troben perquè qui fa la recerca sap que les dades poden existir i on poden localitzar-se. Tanmateix hi ha tota una sèrie de dades que resulta impossible buscar-les perquè no hi ha elements ni per intuir la seva existència. Per dir-ho amb exemples, un investigador pot buscar la data de naixement d'una persona perquè sap que ha existit, i buscarà si hi ha els corresponents llibres de bateigs o de naixements, però difícilment es plantejarà buscar a Vic un contracte d'una senyora de Tavertet per fer de dida a Barcelona perquè no tindrà en principi cap motiu per pensar que hagi existit tal cosa, ni tampoc es plantejarà buscar referències documentals de la fabricació d'una campana si no sap ni quan ni on es va fer ni en quin segle. Informacions d'aquesta mena, ens agradi o no, només les proporciona, es pot dir, l'atzar. I en aquests casos pot resultar gairebé un cas de consciència donar a conèixer aquesta informació que difícilment ningú no trobaria ni tan sols en el cas hipotètic que la busqués.

Aquest és l'objectiu d'aquest petit article, donar a conèixer dues notícies aïllades relacionades amb Tavertet, espigolades dels arxius notariais de Vic, que si bé no tenen transcendència històrica no deixen de ser notícies interessants, curioses i força suggerents, sobre aspectes de la vida quotidiana de la gent de Tavertet d'altres temps.

Es tracta de dos documents, tots dos del segle XIV, conservats a l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic, al fons de la Cúria Fumada o escribania eclesiàstica de Vic, referents als supòsits no esperables que hem plantejat.

El primer que presentem és un document de l'1 de març de 1329. Pel que se'n dedueix, els parroquians de Tavertet, per mitjà del rector i d'alguns prohoms representants, havien encarregat una campana a Galceran Calderer per a l'església parroquial. Aquest va comprar a Pere de Vilallonga els metalls per fer la campana i la va fondre, però sigui per malaltia o pel que

sigui no va poder pagar els metalls i, abans de morir, va acabar lliurant la campana a Pere de Vilallonga. En la data esmentada, 1 de març de 1329, el rector i els representants dels parroquians reconeixen el tal Pere de Vilallonga que els ha entregat la campana, i que és bona i sona bé, i per tant donen el tema per tancat i es comprometen a no reclamar-li res. No es parla enlloc de diners, però cal pensar que el tal Vilallonga va rebre el preu corresponent ja fos de part del rector i parroquians o ja fos dels hereus del tal Galceran Calderer si és que els de Tavertet li havien pagat ja totalment o parcialment la campana en qüestió.

El document tot sol no ens permet anar més enllà ni saber com era la campana ni fins quan va durar, ni si abans n'hi havia cap altra i perquè la van canviar ni res de res, però almenys tenim la notícia que al març de 1329 l'església de Sant Cristòfol de Tavertet adquireix una campana.

Vegem la traducció íntegra del document, l'original del qual és lògicament en llatí.

ACF-214/1, f. 142. 1 de març 1329

“Ramon de Vinya, rector de l'església de Tavertet, i Arnau de Surroca, Pere des Gronys i Pere sa Perereda, parroquians de dita església, en nom nostre i de tots els altres parroquians de dita església confessem i reconeixem a vós, Pere de Vilallonga, ciutadà de Vic, i als vostres, que ens has

*Església parroquial de Sant Cristòfol, del segle XI. Detall del campanar.
Foto: Jordi Gumí*

